

مرور - کتاب

- J. Foster, J. D. Nightingale: *A Short Course in General Relativity*, Springer, 1995, x + 250 pp.

نسبتی عالم در برنامه‌ها یعنی فیزیک در ایران — دوره‌ها یعنی کارشناسی، کارشناسی یعنی ارشد، و دکتری یعنی فیزیک — تقریباً جایگاه ندارد. در دوره یعنی کارشناسی یعنی ارشد، مطابق برنامه یعنی دکتری، 6 واحد درس گرایشی، و 3 واحد درس اختیاری هست. گرانش و نسبتی عالم می‌تواند به عنوان درس اختیاری ارائه شود، که البته معمولاً نه دانشجوها و نه استادها تمایل ی به این کار ندارند. گاه، در بعضی از گرایش‌ها، نسبتی عالم در یک یا دو درس به عنوان درس گرایشی ارائه می‌شود؛ این معمولاً موقعی است که دانشجوها قرار است در زمینه یعنی کیهان‌شناسی پروژه بگیرند. در دوره یعنی دکتری، دانشجوها بی به سراغ نسبتی عالم می‌روند که قرار است در این زمینه، یا در زمینه یعنی کیهان‌شناسی، یا در نظریه ریسمان پژوهش کنند. در این موقع، معمولاً یک کتاب سنگین نسبتی عالم مبنای درس قرار می‌گیرد.

در چند دهه اخیر، کتاب‌ها بی با عنوان‌ها یعنی شبیه به «نخستین درس در نسبتی عالم» یا «یک درس کوتاه در نسبتی عالم» نوشته شده. این کتاب‌ها به درجه کسانی می‌خورند و چرا نوشته شده‌اند؟ خود نویسنده‌ها می‌گویند این کتاب‌ها حاصل درس‌ها یعنی کوتاهی است که برای دانشجوها پیش‌رفته یعنی کارشناسی، یا دانشجوها یعنی دوره‌ها یعنی تکمیلی داده‌اند. و هدف این درس‌ها یعنی کوتاه چیست؟ اگر قرار است دانشجو به پژوهش در نسبتی عالم و کیهان‌شناسی و نظریه ریسمان بپردازد، این کتاب‌ها مناسب نیستند. پس مخاطب این درس‌ها یعنی کوتاه و این کتاب‌ها یعنی کوچک نسبتی عالم کیست؟ مخاطب دانشجویی است که به نسبتی عالم علاقه دارد، می‌خواهد بداند نسبتی عالم چیست! شاید در آینده متخصص این رشته بشود، و شاید وارد رشته یعنی دیگری بشود. نکته اینجا است که در چند دهه اخیر، هم خود نسبتی عالم و هم نظر فیزیک‌پیشه‌ها درباره آن متحول شده است. پیش‌تر نسبتی عالم یک درس لوكس سخت بود که تنها به درجه ارضا یعنی حس کنجکاوی یعنی بعضی‌ها می‌خورد. اما امروز نسبتی عالم شاخه‌ای کاربردی شده است. امروز تعبیر بسیاری از داده‌ها یعنی اخترفیزیکی محتاج یک تحلیل نسبتی‌عامی است. به علاوه، هم کیهان‌شناسی، و هم نظریه ریسمان دوشاخه یعنی خبرساز فیزیک اند، و هر دو به نسبتی عالم مرتبط‌اند. پس اگر قرار است کسی که عنوان «کارشناس فیزیک» دارد بتواند اخبار پیش‌رفتها یعنی دوشاخه را دنبال کند، تا مثلاً بتواند آنها را به گروه‌ها یعنی وسیع‌تری از اجتماع (مثلًاً دانش‌آموزها) منتقل کند، باید کمی نسبتی عالم بداند. این استدلال همان استدلالی است که

باعث می شود در برنامه های درسی کسانی که قرار است دیپر فیزیک بشوند درس یا درس های در مکانیک کوانتمی باشد، هر چند که در دیپرستان ها معمولاً مکانیک کوانتمی تدریس نمی شود. کتاب 250 صفحه ای فاستر و نایتینگلیل برا ی این کار مناسب است. فصل اول این کتاب، با عنوان میدان های برداری و تانسوری، در واقع هندسه های دیفرانسیل است. نویسنده ها کوشیده اند در حدود 50 صفحه بخش اصلی ای ابزار لازم برا ی صورت بندی های نسبیت عام را ارائه دهند. فصل دوم، در تقریباً 40 صفحه، به فیزیک در فضازمان های خمیده می پردازد. در فصل بعد، که 20 صفحه است، معادله های میدان (یعنی معادله های اینشتین) ارائه می شوند، و حل معروف شوراتسشیلد به اختصار معرفی می شود. فصل چهارم، که 36 صفحه است، به فیزیک در مجاورت اجسام سنگین (ستاره های نوترونی، سیاه چاله ها) می پردازد. بعد، فصل های 16 صفحه ای در مورد تابش گرانشی هست، و فصل های 15 صفحه ای در مورد کیهان شناسی. پس از این فصل ها، دو فصل پیوست هست، یکی مروری است بر نسبیت خاص، و دیگری با عنوان «هموستار چینی» یک موضوع بسیار زیبا است که من تا کنون در جایی ندیده بودم.¹ یکی از حسن های کتاب حل یا راهنمایی برای حل مسئله های کتاب است، که 20 صفحه است. این باعث می شود کتاب واقعاً برای دانشجو و استاد مفیدتر باشد.

اما این کتاب، نه برای دانشجو و نه برای استاد کتاب ساده ای نیست. مثلاً همان فصل اول — هم یاد گرفتن، و هم یاد دادن — هندسه در کمتر از یک ماه کاری است دشوار. فکر می کنم اگر معلم این کتاب معلومات ش در حد همین کتاب باشد، تدریس این کتاب برای پیش بسیار دشوار خواهد بود. این البته نکته ای عجیب و تازه ای نیست — مثلاً اگر معلم مکانیک کوانتمی معلومات ش در حد کتاب گاسیور ویچ باشد، تدریس این کتاب برای پیش دشوار خواهد بود. اما در حال حاضر در ایران هستند کسانی که دکترا ی فیزیک در یکی از زمینه های مرتبط با نسبیت عام گرفته اند، و قاعده ای معلومات شان در نسبیت عام بیش از این کتاب است. شاید این عده بتوانند در برخی از دانشگاه ها به تدریس کتاب هایی از نوع فاستر و نایتینگلیل پردازند. در این صورت آشنایی ای جامعه ای ما با نسبیت عام بیشتر می شود.

ذکر این نکته هم خوب است که مرکز نشر دانشگاهی می خواهد ترجمه ای از این کتاب را منتشر کند. احمد شریعتی

¹ موضوع این است که می توان ماشینی ساخت که عقریه ای داشته باشد که در هنگام حرکت جهت عقریه هم واره رو به شمال باشد، والبته این ماشین هیچ بخش مغناطیسی ای ندارد، کاملاً مکانیکی است. گویا چینی ها چنین ماشینی ساخته بودند، و وصف آن در برخی ای کتاب ها آمده است، هر چند نمونه ای از این دست گاه باقی نمانده است. اساس کار این ماشین این است که می توان به روشی مکانیکی بردارها را «انتقال موازی» داد. مهندسی به نام جرج لنجسترن، در سال 1947 ماشینی مکانیکی ساخت که همین کار را می کند. این ماشین دو چرخ هم محور موائزی دارد که با جرچ دندوه هایی به هم و مجموعاً به یک عقریه وصل اند. سازوکار ماشین چنان است که اگر روی مسیری حرکت داده شود، عقریه هم واره موائزی منتقل می شود. فهم کارکرد مکانیکی ای این فرایند به فهم مفهوم انتقال موائزی، که در هندسه های دیفرانسیل موضوع بدفلقی است، کمک می کند.